

kunde frigives. Jeg spurgte da Pontoppidan, om jeg ikke kunde frygte for, naar jeg nu rejste hjem til Aaaste, at Grevinden saa vilde blive flyttet over til en anden Sindsstyggeanstalt, før jeg kom igen, for, sagde jeg, det er godt nok, at Overlægen stiller mig i Udfigt, at jeg kan saa en Samtale med hende, men er hun først kommen herfra, saa er det mere vanskeligt for mig. Her gav Pontoppidan mig det bestemte Løfte, at for saa vidt hun ikke blev udstreven derfra forinden, saa skulde hun være der, naar jeg kom tilbage efter Aaasteferien, saa skulde jeg komme til at tale med hende, for hun kom andre Steder hen. Dette Løfte brød Pontoppidan. Jeg kom ind Tirsdag efter Aaaste, men det var for sent den Dag at træffe Pontoppidan. Jeg gik da der ud om Onsdagen Kl. 11 Formiddag, men 2 Timer før var Grevinden jendt til Oringe Sindsstyggeanstalt. Jeg er indbrede Pontoppidan om det Løfte, han havde givet mig. Han gjorde mig mange Undskyldninger, men hvad hjælper alle Undskyldninger, naar han havde handlet stik imod, hvad han lovede? For jeg følger Grevinden til Oringe og omtaler, hvad der skete der, skal jeg bemærke, at ved min anden Samtale med Pontoppidan gav han mig, sagtens for at være lidt imødekommende, Lov til at skrive et Brev til hende og lovede, at dette Brev skulde hun saa, men det maatte selvfølgelig intet indeholde, der kunde sætte hendes Sind i Bevægelse. Naar, det billigede jeg, jeg fandt ogsaa, at et saadant Brev ikke var passende for en, der var indlagt til Observation, og jeg skrev da et Brev af et Indhold, som jeg mente var passende, og det fik hun. Da hun nu havde faaet Brevet, vilde Pontoppidan have, at hun skulde skrive til mig igen, og han vilde da absolut tvinge hende til at skrive, at hun ikke vilde have mig til at besøge sig. Han blev nu ved at trænge ind paa hende, men hun sagde: Jeg har endnu aldrig sagt nogen Usandhed og kan derfor ikke skrive dette. Da han nu ikke kunde tvinge hende dertil, og da det ikke kunde nytte, at jeg fik et Brev, der ikke var skrevet med hendes Haandskrift, da jeg kendte den, saa maatte han lade denne Aaastand falde. Grevinden ønskede i Brevet at skrive til mig, at hun havde to smaa Plejebørn, som hun vilde anmode mig om at tage mig lidt af, men Pontoppidan sagde bestemt, at hvis der stod en eneste Løddel om disse Plejebørn i Brevet, fik det ikke Lov at passere. Jeg modtog Brevet, da jeg kom tilbage til Kongsdag efter Aaasteferien; det var dateret Langfredag. Men efter de Betingelser, Pontoppidan havde stillet, er det en Selvfølge, at det er et Brev, hvori hun

klager sin Nød, men som ud over det ellers intet som helst indeholder. Grevinden blev altsaa ført til Oringe, og der er ingen Grund til at omtale, hvad der foregik der. Hun fik en god Behandling paa Oringe; dem, der var sat over hende der, saa vel underordnede som overordnede, giver hun det allerbedste Skudsmaal. Efter at have været der i 8 Uger, blev hun udstreven og faar Attest for, at hun ingen Ting har fejlet i den Tid, hun har været der. Nu synes det, som om alle Blade ere enige om, at Grevinden intet fejler nu. Der har jo været Masser af Journalister hos hende for at samtale med hende. Der var et Blad, der en af de første Dage skrev en hel Del om de uhyggelige Forhold, det mente at have opdaget paa hendes Villa i Hellebæk. Jeg beklager, at dette Blad, der ellers og med Rette giver sig ud for at tale de betrængtes og undertrykkes Sag i Samfundet, er kommet til at se saa forfæret paa Sagen, som det efter min Overbevisning gør. Naar, de sidste Dage har det ikke skrevet noget i den Retning, og alle de andre Blade have udtalt, at de ikke kunde forstaa andet, end at Grevinden er normal. Saa er der en Del Blade, som for at dække saa meget som muligt over Pontoppidan have gjort gældende, at hun jo nok kan være normal nu uden at have været det, da hun blev indlagt, for mellem Tidslæggelsen og Udskrivelsen ligger der et Tidsrum af 13 Uger. Ja, det er ganske rigtigt, men jeg tror ikke, at de 13 Uger kan anvendes her, thi Dr. Helweg's Attest omfatter ikke det Øjeblik, da hun forlader Sindsstyggeanstalten, men hele det Tidspunkt fra hun kom til Oringe, og indtil hun rejste, og den gaar ud paa; at hun i al den Tid efter hans Skøn intet har fejlet. Naar det altsaa er Tilfældet, er der fra det Øjeblik, Pontoppidans Attest slutter, nemlig da hun rejser derved, og til det Øjeblik, Dr. Helweg's Attest begynder, kun et Tidsrum af 6 Timer, saa har hun fejlet noget paa Kommunehospitalet, men intet paa Oringe, maaske hun være bleven helbredet i de 6 Timer, der medgaa til Rejsen derved. De 13 Uger kunne altsaa ikke komme i Betragtning her. Hvad det nu angaar med den Attest, som Dr. Helweg har udstedt, og som jeg for mit personlige Vedkommende stedse vil være ham taknemmelig for, fordi jeg tror, det er hans Samvittighed og Retfærdighedsfølelse, der har tvunget ham til at udstede den, saa vil jeg sige, at den staar i stærkende Modstætning til den, som Pontoppidan har udstedt. Jeg har ikke set Pontoppidans Attest, men jeg kan for mit personlige Vedkommende udtale, hvordan Pontoppidans Ansættelse var, thi to